

ALEXENE FAROL FOLLMUTH

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΑΤΛΑΣ ΕΞΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου *Alexene Farol Follmuth, Twelfth Knight, Tor Teen*

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Γιώργος Γιαννούσης
Προσαρμογή εξωφύλλου Ντίμη Μηλιώρη

© 2024, Alexene Farol Follmuth

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με το Tor Publishing Group

ISBN 978-618-03-4003-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84003

Κ.Ε.Π. 6067, κ.π. 19912

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Alexene Farol Follmuth

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στον Ντέιβιντ, για τα είκοσι χρόνια φιλοκουβέντας,
και στις γυναίκες του fandom,
που πρώτες μ' έκαναν να νιώσω
πως υπήρχε χώρος για τη φωνή μου.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΒΑΪΟΛΑ ΡΕΓΕΣ: Μια νεαρή δεκαεφτά χρονών και μία από τους βασικούς πρωταγωνιστές μας, η Βαϊόλα, που αποκαλείται συχνά Βάι, είναι ισχυρογνώμων, με αυτοπεποίθηση και χαρακτήρα που κατά καιρούς θυμίζει στρίγκλα.

ΤΖΑΚ ΟΡΣΙΝΟ: Δημοφιλής και εξαιρετικά ταλαντούχος αθλητής, ο άλλος πρωταγωνιστής μας, ο Τζακ αναφέρεται συχνά ως Δούκας λόγω της θέσης που κατέχει στην ποδοσφαιρική ιστορία της οικογένειάς του.

ΣΕΜΠΙΑΣΤΙΑΝ ΡΕΓΕΣ: Αποκαλείται συχνά Μπας, είναι ο δίδυμος αδελφός της Βάι, ηθοποιός, ευχάριστος χαρακτήρας, αλλά και ανεξάντλητη πηγή προσωπικής έμπνευσης.

ΟΛΙΒΙΑ ΧΑΝΤΙΝΤ: Πλούσια, όμορφη και δημοφιλής, η Ολίβια είναι το απόμακρο κορίτσι του Τζακ Ορσίνο και συμμαθήτρια της Βάι Ρέγες, η οποία κρύβει κάποιο καλά κρυμμένο μυστικό.

ΑΝΤΟΝΙΑ ΒΑΛΕΝΤΑΪΝ: Η καλύτερη φίλη και έμπιστη της Βάι, που ανήκει επίσης στον ανδροκρατούμενο κόσμο του fandom και του gaming.

ΣΕΖΑΡΙΟ: Με όνομα δανεισμένο από τον αγαπημένο χαρακτήρα της Βάι Ρέγες από την αγαπημένη της σειρά *Πόλεμος των Αγκαθιών*, ο Σεζάριο είναι το αρσενικό alter ego της Βάι στο παιχνίδι *Δωδέκατος Ιππότης*.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΥΠΟΚΡΟΥΣΗ ΜΑΧΗΣ

Τζακ

Όταν ήμουν μικρός, θεωρούσαν όλοι ότι, αφού ήμουν γιος του Σαμ Ορσίνο, θα γινόμουν, φυσικά, ένας από τους καλύτερους πασαδόρους της Αμερικής.

Είχαν... σχεδόν δίκιο.

Θέλω να πω, καταλαβαίνω το σκεπτικό τους. Ο μπαμπάς μου, μοναχογιός ενός επιστάτη και μιας σερβιτόρας, ήταν διάσημος για το ρεκόρ που κατείχε στη Βόρεια Καλιφόρνια για τις μακρύτερες πάσες απ' όταν πήγαινε στο Μέσαλιν Χάι τη δεκαετία του '90 –ρεκόρ που έσπασε ο μεγαλύτερος αδελφός μου πριν από τέσσερα χρόνια–, οπότε, ναι, έχω μια ιδέα για το τι περιμένουν οι άλλοι από μένα. Το χέρι της οικογένειας! Πατρογονικό δικαίωμα, σαν να λέμε. Ο κόσμος υπέθετε ότι δε θα διέφερα από τον πατέρα και τον αδελφό μου: δημιουργός, ηγέτης· κάποιος που μπορεί να έχει τον έλεγχο του γηπέδου – και σε γενικές γραμμές δεν έκαναν λάθος.

Όντως βλέπω το παιχνίδι διαφορετικά από τους άλλους. Νομίζω πως οι σχολιαστές το αποκαλούν συνήθως αυτό

όραμα ή διαύγεια, αν και για μένα είναι περισσότερο κάτι έμφυτο. Όταν με δέχτηκαν στο Ιλίρια το περασμένο φθινόπωρο, είπαν πως αντιμετώπιζα το γήπεδο σαν ταλαντούχος σκακιστής, και νομίζω πως αυτό πλησιάζει περισσότερο την αλήθεια. Ξέρω πού θα πάνε οι άλλοι, πώς θα κινηθούν. Το νιώθω κάπου μέσα μου, σαν το σφίξιμο κάποιου μυός. Μπορώ να το νιώσω σαν την αλλαγή του ανέμου.

Όπως τώρα, για παράδειγμα.

Μπορεί το Μέσαλιν Χιλς της Καλιφόρνιας να μην είναι ακριβώς η Οντέσα του Τέξας, αλλά για εύπορο προάστιο του Σαν Φρανσίσκο ξέρουμε πώς να βάζουμε φωτιά στις Παρασκευές με τα παιχνίδια μας. Η ζέστη των τελευταίων ημερών του Αυγούστου καίει τα πάντα, καθώς ο ήλιος παραχωρεί τη θέση του στους προβολείς του σταδίου, που προσδίνουν στον γνώριμο τάπητα εκείνη τη μοναδική, μυθική διάσταση του αγώνα. Οι κερκίδες είναι γεμάτες· το πλήθος πάλλεται από φωνές και συζητήσεις, ντυμένο στα χρυσοπράσινα του Μέσαλιν. Ακούγεται ο κοφτός χτύπος του ταμπούρου, οξύς σαν την κόψη μαχαιριού. Από το γήπεδο, η αφάδα του ιδρώτα γίνεται ένα με τη μυρωδιά του κάρβουνου των μπάρμπεκιου, σήμα κατατεθέν του Pigskin Roast, της γιορτής που γίνεται στο πρώτο παιχνίδι της σεζόν για την ομάδα μας.

Απόψε, την τελευταία μου χρονιά σε τούτο το γήπεδο, μοιάζει να αρχίζει μια νέα εποχή. Πεπρωμένο, μοίρα, πες το όπως θες – είναι εδώ, στο γήπεδο, μαζί μας· το νιώθω από τη στιγμή που μας δίνεται το επόμενο πλάνο, με την ομάδα μου να μένει μετέωρη σε μια κοινή, φευγαλέα ανάσα.

«ΧΑΤ!»*

Η πίεση στον Κιούριο, τον πασαδόρο μας, είναι άμεση και προσπαθώ να ανοίξω χώρο για να αλλάξω γρήγορα κατεύθυνση, ξεφεύγοντας από έναν αμυντικό ώστε να φτάσω στα αριστερά του Κιούριο για την πάσα. Έχουμε ακολουθήσει εκατοντάδες φορές το ίδιο ακριβώς μοτίβο· πέτυχε την περασμένη εβδομάδα στο πρώτο παιχνίδι της σεζόν, ένα εκτός έδρας παιχνίδι με το Βερόνα Χάι, και θα πετύχει και τώρα. Του κλέβω την μπάλα και βλέπω έναν αμυντικό να πλησιάζει, φωνάζοντας σε κάποιον να με μπλοκάρει από τα δεξιά. Φυσικά αστοχεί, κι εγώ γυρίζω ξανά να αποφύγω έναν δεξιό αμυντικό. Δεν τα βγάζει πέρα. Αυτά έχει η ζωή...

Τώρα απομένει να τρέξω καμιά τριανταπενταριά μέτρα με ολόκληρη την άμυνα της Πάντουα να με κυνηγάει.

Θυμάσαι που είπα πως έχουν σχεδόν δίκιο για το αν θα ακολουθήσω τα βήματα του πατέρα μου; Το είπα γιατί εγώ είμαι από τους καλύτερους κεντρικούς επιθετικούς της Αμερικής. Αυτός είμαι, αυτό αγαπώ να κάνω. Όταν με είδε να τρέχω με την μπάλα αρπάζοντας κάθε ευκαιρία που έβρισκα, από την πρώτη κιόλας σεζόν, ο προπονητής είχε την προνοητικότητα να με βάλει σε θέση κεντρικού επιθετικού. Ο πατέρας μου υποτίθεται ότι έπαθε κρίση – είχαν πει κάποτε για κείνον ότι θα ήταν ένας σπάνιος μαύρος πασαδόρος που θα κατάφερνε να τα βάλει με τον Έλγουεϊ ή τον Γιανγκ, αλλά η δική του καριέρα έληξε απότομα με έναν

* Λέξη που φωνάζει ο πασαδόρος όταν ετοιμάζεται να ακολουθήσει πλάνο επίθεσης. (Σ.τ.Μ.)

τραυματισμό που έκοψε το νήμα των ονείρων του να γίνει επαγγελματίας. Φυσικά, είδε στους δύο γιους του την αντανάκλαση της δικής του δόξας, λαχταρώντας για μας το μεγαλείο που είχαν προβλέψει για τον ίδιο.

Όταν όμως διέσχισα βολίδα ολόκληρο το γήπεδο, ούτε ο βασιλιάς Ορσίνο δεν μπόρεσε να φέρει αντίρρηση σ' αυτό. Λένε πως κάθε σπουδαίος παίκτης του φούτμπολ έχει κάποιου είδους υπερφυσική δύναμη, και η δική μου –αυτό που με κάνει τον καλύτερο παίκτη στο γήπεδο– είναι πως, όταν δω έστω και μια... χαραμάδα ευκαιρίας, μπορώ να ξεφύγω από οποιονδήποτε προσπαθήσει να με σταματήσει. Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στον παλμό στο στήθος μου, στην ικανότητα των ποδιών μου· στη σιγουριά πως θα παλέψω να σηκωθώ, όσο άσχημα κι αν έχω πέσει. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ξέρουν ποιος είναι ο σκοπός της ζωής τους ή γιατί υπάρχουν, ποιος είναι ο προορισμός τους –εγώ όμως ξέρω. Στην τελική, τα πράγματα είναι πολύ απλά.

Σ' αυτή την περίπτωση είναι μόλις τριάντα έξι μέτρα.

Όσπου να φτάσω στη γραμμή του τέρματος η μπάντα παίζει δυνατά το τραγούδι της ομάδας και ολόκληρη η πόλη κάνει σαν τρελή στις κερκίδες. Από άποψη πρώτου παιχνιδιού εντός έδρας, τους έχω προσφέρει σίγουρα καλό θέαμα και μου ανταποδίνουν με το συνηθισμένο σύνθημά τους –«Δούκα Ορσίνο!»–, κάτι ανάμεσα στο «βασιλιάς», που ήταν ο πατέρας μου, και στο «πρίγκιπας», που είναι ο αδελφός μου.

Φέτος κανείς δε λέει *αν* θα νικήσουμε τους Διαπολιτευτικούς· *λένε όταν*.

Πετάω την μπάλα στον διαιτητή, ενώ ρίχνω μια ματιά στον καθυστερημένο κόρνερμπακ της Πάντουα, που δε δείχνει και τόσο ευχαριστημένος που σκόραρα άλλη μια φορά στο δικό του παιχνίδι. Μάλλον είναι ο πιο γρήγορος της ομάδας του, κάτι που πρέπει να μοιάζει με φοβερό έπαινο για όποιον δεν έχει δει εμένα. Μερικοί δεν τα πάνε καθόλου καλά με τη δεύτερη θέση – πάρε για παράδειγμα τη Βαϊόλα Ρέγες, την αντιπρόεδρο, με πρόεδρο εμένα. (Απαίτησε να γίνει ανακαταμέτρηση μετά τα αποτελέσματα που μας έφεραν με διαφορά είκοσι ψήφων, φωνάζοντας για κάτι πρωτόκολλα εκλογών, ενώ με κοιτούσε υποτιμητικά, λες και ήταν κακό που ήμουν τόσο δημοφιλής.) Δυστυχώς για τον κόρνερμπακ της Πάντουα (και τη Βάι Ρέγες), είμαι πραγματικά πολύ καλός. Η ταχύτητα και η ευελιξία που μου εξασφάλισαν τη θέση στο Ιλίρια το επόμενο φθινόπωρο δεν είναι ασήμαντες, ούτε και το γεγονός ότι περνάω όσες ώρες έχει η μέρα προσπαθώντας να γίνομαι αρεστός στο ESPN*.

Με μερικές... ασήμαντες εξαιρέσεις. «Βάλε λίγο παραπάνω τα δυνατά σου την επόμενη φορά» συμβουλευώ τον κόρνερμπακ, αφού... τι είναι ένας αγώνας χωρίς λίγο πείραγμα; «Λίγα σπρινταρίσματα παραπάνω, και το 'χεις».

Κατσουφιάζει και μου δείχνει το μεσαίο δάχτυλο.

«ΟΡΣΙΝΟ!»

Ο κόουτς μου γνέφει να πάω στον πάγκο, καθώς κάνου-

* Καλωδιακό και δορυφορικό αθλητικό τηλεοπτικό κανάλι παγκόσμιας εμβέλειας. (Σ.τ.Μ.)

με αλλαγή με τις ειδικές ομάδες, και κάνει έναν μορφασμό απελπισίας, όταν με βλέπει να πλησιάζω μ' εκείνο το χαμόγελο που αποκαλεί «ψηλομύτικο».

«Άσε να μιλάει το παιχνίδι σου για σένα, Δούκα» μου γρυλίζει, και δεν είναι η πρώτη φορά.

Είναι εύκολο να διδάσκεις ταπεινοφροσύνη, όταν δεν είσαι εκείνος που επευφημούν τα πλήθη. «Ποιος είπε ότι μίλησα;» ρωτάω αθώα.

Μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα και γνέφει προς τον πάγκο. «Κάτσε».

«Μάλιστα, κύριε, αμέσως, κύριε». Του κλείνω το μάτι και μου ρίχνει μια άγρια ματιά.

Μήπως ανέφερα ότι ο κόουτς κατά καιρούς ακούει και στο «μπαμπά»; Ο, ναι, καλά κατάλαβες – ο βασιλιάς Ορσίνο έγινε προπονητής Ορσίνο και, χάρη στο έργο που προσφέρει στην κοινότητα ως προπονητής φούτμπολ της σχολικής ομάδας, εξακολουθεί να είναι το αγόρι της γειτονιάς που έγινε κάποιος. Κέρδισε πέρσι το βραβείο Άντρας της Χρονιάς από τον Σύνδεσμο Μαύρων Επιχειρηματιών της περιοχής του Μπέι, άσε που τιμάται σχεδόν σε κάθε σχολική εκδήλωση την τελευταία δεκαετία. Οι νίκες των δυο μας με τα περήφανα χρυσοπράσινα του Μέσαλιν μάς προσφέρουν μια σπάνια θέση στην κατά κύριο λόγο λευκή ιστορία αυτής της πόλης.

Για κάποιους, η δεξιότητα των Ορσίνο στο γήπεδο είναι θέμα τύχης. Για μας, είναι θέμα κληρονομιάς. Παρ' όλα αυτά, σε σύγκριση με τον πατέρα και τον αδελφό μου, έχω πολλά να αποδείξω ακόμη. Στη ηλικία μου θεωρούνταν και

οι δύο από τους καλύτερους της Αμερικής και από τους πρώτους υποψηφίους της NCAA* – σε αντίθεση μ' εμένα, όμως, είχαν αποκτήσει ήδη τίτλο διαπολιτειακού πρωταθλητή στο ξεκίνημα της σεζόν των μεγάλων. Μπορεί να είμαι ο καλύτερος κεντρικός επιθετικός της Καλιφόρνιας, ίσως και της χώρας, ακόμη όμως παλεύω να ξεφύγω από μια σκιά που δε λέει να χαθεί. Είναι σπουδαίο παρατσούκλι το «Δούκας Ορσίνο», ώσπου να αναλογιστείς τι σημαίνει πραγματικά από άποψη γενεαλογικής σειράς. Κάθε χρονιά είναι μια καινούρια, σκληρή δοκιμασία, που καταλήγει σε ένα «από κοντά πέρασες, αλλά δεν τα κατάφερες».

Είναι καλό όμως που έχω τόσο ισχυρό κίνητρο, γιατί όσο κάνω το παιχνίδι της ζωής μου απόψε –έχω ήδη κάνει δύο γερά τέρματα μέχρι στιγμής και θέλω άλλο ένα καλό για να φτάσω το ρεκόρ του Μέσαλιν για μακριές πάσες–, η Πάντουα έχει ολόκληρο τάγμα από μεγάλους αμυντικούς που τα δίνουν όλα για να κρατήσουν τη γραμμή επίθεσής μας μακριά. Η άμυνά μας κρατάει απέναντι στα κόλπα της Πάντουα, ο Κιούριο όμως, ο μεγάλος πασαδόρος μας που κατάφερε επιτέλους να ανέβει στη βαθμολογία, δεν έχει τη δύναμη που είχε ο Νικ Βάλενταϊν στη σεζόν των μεγάλων. Από μένα θα εξαρτηθεί να φτάσει η μπάλα στο τέρμα, ό,τι και να γίνει, πράγμα που σημαίνει ότι το προσωπικό μου ρεκόρ πρόκειται σίγουρα να σπάσει απόψε.

Τινάζομαι στο άκουσμα των φιλάθλων της Πάντουα που

* Η 1η κατηγορία πανεπιστημιακού πρωταθλήματος αμερικανικού ποδοσφαίρου ΗΠΑ. (Σ.τ.Μ.)

ζητωκραυγάζουν· ο ρισίβερ πιάνει μίαν απίστευτη πάσα, που αφήνει τη δική μας πλευρά των κερκίδων να φωνάζει με απογοήτευση. Θα είναι σίγουρα δύσκολο αυτό. Όσο κρίσιμες όμως κι αν είναι οι στιγμές, δε διαφέρουν από οποιουδήποτε άλλου παιχνιδιού. Πάντα έχει να κάνει με τη φάση που εκτυλίσσεται μπροστά μου, και μόλις αυτή περάσει, πάμε στην επόμενη.

Πάντα εμπρός. Πάντα πιο πέρα.

Λυγίζω τον λαιμό μου και αφήνω μίαν ανάσα, για να σηκωθώ τη στιγμή ακριβώς που μια τέλεια ρίψη δίνει στην Πάντουα την ευκαιρία της για τέρμα. Αν σκοράρουν τώρα, μετά θα είναι η δική μας σειρά. Η... δική μου σειρά. Η δική μου στιγμή. Όλοι όσους ξέρω είναι εκεί, στις κερκίδες, κρατούν την ανάσα τους και δεν πρόκειται να τους απογοητεύσω. Προτού φύγω απ' αυτό το γήπεδο απόψε, θα γίνουν όλοι μάρτυρες του πεπρωμένου μου: μιας νικητήριας σεζόν.

Ενός Διαπολιτειακού Πρωταθλήματος.

Της ίδιας της αθανασίας.

Μήπως το παρακάνω; Ναι, σίγουρα· είναι δύσκολο όμως να μην είσαι ρομαντικός με το φούτμπολ. Και δε νομίζω πως θα ήταν παράλογο αν έλεγα ότι πάντα υπήρχε κάτι που με περίμενε. Κάτι σπουδαίο, κι αυτή είναι η ευκαιρία μου να το αρπάξω.

Γι' αυτό, λοιπόν, ήρθε η ώρα να τρέξω.

Βάι

Η κατάσταση στο παιχνίδι έχει σίγουρα πάρει φωτιά. Έχου-

με χάσει μερικούς από τους καλύτερους παίκτες μας από πέρσι και, όταν είναι τόσο δύσκολα τα πράγματα, η συγκέντρωση είναι το παν. Για να κερδίσει λοιπόν αυτή η ομάδα θα χρειαστεί... εεε... ναι... ένα θαύμα.

Συμβαίνουν όμως και θαύματα.

«Έρχονται» είναι το μόνο που λέει ο Μερφ. Την ίδια στιγμή νιώθω ρίγος. Αυτό είναι το συναρπαστικό κομμάτι της υπόθεσης, αλλά και η στιγμή κατά την οποία γίνονται τα περισσότερα σφάλματα. Γέρνω μπροστά όλο αγωνία – όχι όμως ανησυχία. Μπορούμε να τα καταφέρουμε.

(Πρέπει να τα καταφέρουμε. Αν δεν τα καταφέρουμε, αποκλείεται να έχω την ευκαιρία μου – και δεν υπάρχει περίπτωση να δεχτώ κάτι τέτοιο.)

Από τα αριστερά μου, ο Ρομπ Κέιτο είναι ο πρώτος που μιλά. «Πόσοι είναι;»

Ο Μέρφι... ή Μερφ (που το πραγματικό του όνομα είναι Τομ, αν και κανείς δεν τον λέει έτσι – ειλικρινά, μην ασχοληθείς με τα ονόματά τους, δεν είναι και τόσο σημαντικά) λέει από την άλλη πλευρά του τραπεζιού: «Δέκα».

«Κάποιοι θα πρέπει να αναλάβουν δύο». Αυτός είναι ο Ντάνι Κιμ. Είναι καινούριος – όχι μόνο στην ομάδα, αλλά και στο παιχνίδι. Πράγμα που σημαίνει ότι είναι όσο χρήσιμος θα περιμένες και εξίσου ανάξιος να τον απομνημονεύσεις. (Ευχαρίστως θα τους αποκαλούσα με αριθμούς για ευκολία, είμαι όμως στα ίδια μαθήματα ανωτέρου επιπέδου μαζί τους εδώ και –ουφ!– καμιά τετρακοσαριά χρόνια, οπότε, για να φτιάξουμε ατμόσφαιρα και μόνο, ας προσποιηθούμε πως με νοιάζει που υπάρχουν.)

«Αναλαμβάνω εγώ» προσφέρεται ο Λίον Μπόσμαν, στ' αριστερά του Ρομπ. Τα παιδιά τον αποκαλούν Μπος ή Μπος Μαν σε φιλική ένδειξη σεβασμού, αν και δεν έχει ιδιαίτερα αποτελέσματα αυτό στην προσωπική γοητεία του.

«Κι εγώ» λέω γρήγορα.

«Τι;» Αυτός είναι ο Μάρκο Κλάιν, αριστερά από τον Μερφ. Μεγάλη σκύλα. Τον έχω συνηθίσει όμως, οπότε καλύτερα να ξέρεις με τι έχεις να κάνεις, νομίζω.

«Δες τον χαρακτήρα μου, Κλάιν» γρυλίζω. «Έχω μαύρη ζώνη στ...»

Από το παράθυρο της κουζίνας της Αντόνια ακούγεται ξαφνικά ένα εκκωφαντικό βουητό, που το ακολουθεί ο θόρυβος φιλαρμονικής.

«Ουφ, συγγνώμη». Η Αντόνια σηκώνεται και κλείνει το παράθυρο. «Έχει πολλή φασαρία τις μέρες των αγώνων».

Οι μακρινοί θόρυβοι του σχολικού φούτμπολ καταπνίγονται με επιτυχία κι εμείς ξαναγυρίζουμε στο τραπέζι της κουζίνας όπου παίζουμε ConQuest. Ναι, αυτό το ConQuest, το παιχνίδι ρόλων για φυτά, χα-χα, το ξέρουμε. Το θέμα είναι ότι 1) είμαστε φυτά, πράγμα που σημαίνει ότι όλοι μαζί αποτελούμε το ένα τοις εκατό των αριστούχων της τάξης μας και μια μέρα μάλλον θα γίνουμε οι κυρίαρχοι του κόσμου, κι ας έχουμε χάσει σε κάποιους διαγωνισμούς δημοτικότητας (μην αρχίσω τώρα με την ηλίθια κομπίνα που έχουν καταντήσει οι μαθητικές εκλογές, γιατί θα κάνω εμετό), και 2) δεν αφορούν μόνο περιέργους αντικοινωνικούς τύπους σε υπόγεια. Το ήξερες ότι τα παιχνίδια ρόλων όπως το ConQuest ήταν οι προκάτοχοι των τεράστιων

online παιχνιδιών ρόλων όπως το *World of Warcraft* και ο *Δωδέκατος Ιππότης*; Οι περισσότεροι δεν το ξέρουν, και με κάνει έξαλλη αυτό. Τρελαίνομαι όταν ο κόσμος δεν παίρνει στα σοβαρά επαναστατικές μορφές μέσω μόνο και μόνο επειδή δεν τις καταλαβαίνει.

Αν και, μη νομίζεις, ξέρω σε τι οφείλεται η παρεξήγηση. Τα αχυρένια μαλλιά του Μερφ είναι ριγμένα μπροστά για να καλύψουν ολόκληρη Ζώνη του Ωρίωνα από κυστική ακμή. Ο Ντάνι Κιμ έχει μαύρα μαλλιά σε στιλ άνιμε, ακόμα και μ' αυτά όμως φτάνει μετά βίας στον ώμο μου. Ο Λίον είναι γνωστός για το γέλιο του που θυμίζει ύαινα· ο Ρομπ Κέιτο έχει την τάση να ιδρώνει ανεξέλεγκτα λόγω στρες· η Αντόνια –το μόνο άτομο εδώ πέρα που συμπαθώ ή σέβομαι πραγματικά, εδώ που τα λέμε– φοράει ένα χειροποίητο πλεκτό γιλεκο-κάτι, που δεν το λες και τάση· άλλωστε κι εγώ, ακόμα και στις καλές μου μέρες, εξακολουθώ να μοιάζω με δωδεκάχρονο, οπότε η συγκεκριμένη παρέα μπορεί να μην είναι και ό,τι καλύτερο. Πάντως το παιχνίδι αυτό είναι επαναστατικό, άσχετα αν ένα μάτσο αριστούχοι έφηβοι έχουν κολλήσει στη μετεφηβική μορφή τους ή όχι.

«Τι έλεγες;» με παρακινεί η Αντόνια, αν και είμαι ακόμη εκνευρισμένη με τον Μάρκο. (Κάποτε με παρακαλούσε να βάλω τον Μερφ να τον προσκαλέσει, λες και ήταν ποτέ συντονιστής ο Μερφ.)

«Έχω μαύρη ζώνη στο τογουάζουν» ολοκληρώνω ενοχλημένη. Σημαίνει ισορροπία στα αραβικά και είναι μία από τις πέντε σημαντικότερες αρχές μάχης του πρωτότυπου *ConQuest*. Λένε πως ο *Πόλεμος των Αγκαθιών* –η αγαπημένη

μου εκπομπή, μεταφορά μιας μεσαιωνικής σειράς φαντασίας με βασιλεία που βρίσκονται σε πόλεμο– γεννήθηκε από μια τεράστια αυτοσχέδια εκστρατεία ConQuest, στην οποία έπαιξε ο συγγραφέας της σειράς, ο Τζέρεμι Ζέβιερ, ως συντονιστής ομάδας, όταν ήταν φοιτητής στο Γέιλ. (Εί-ναι κάτι σαν ήρωάς μου. Κάθε χρόνο παρακαλώ να τον συναντήσω στο MagiCon, ακόμη όμως τίποτα.)

«Το τογουάζουν δεν είναι κάτι σαν τελετουργική μάχη με βεντάλιες;» λέει ο Ντάνι Κιμ που άλλη μια φορά δεν ξέρει τι του γίνεται. Ναι, υπάρχουν βεντάλιες στο τογουάζουν, δεν είναι όμως κάτι ασυνήθιστο στις πολεμικές τέχνες η χρήση βεντάλιας ως όπλου. Και, τέλος πάντων, το σημαντικό είναι να χρησιμοποιήσεις την ορμή του αντιπάλου σου εναντίον του, μια φοβερά χρήσιμη επιλογή για έναν πιο μικρόσωμο γυναικείο χαρακτήρα όπως η Άστρια. (Εγώ είμαι αυτή: η Άστρια Στάρσκριμ. Παίζω με τον χαρακτήρα της εδώ και δύο χρόνια, βελτιώνοντας την ιστορία της όλο και περισσότερο σε κάθε εκστρατεία. Βασικά, έμεινε ορφανή και εκπαιδεύτηκε μυστικά ως εκτελέστρια επί πληρωμή, ανακάλυψε όμως ότι οι γονείς της δολοφονήθηκαν από αυτούς που την εκπαίδευσαν και τώρα ζητά εκδίκηση. Από τις πιο παλιές ιστορίες του κόσμου!)

Προτού προλάβω να διορθώσω άλλη μία από τις ενοχλητικές παρανοήσεις του Ντάνι Κιμ, απαντάει ο Ματ Ντας. «Το τογουάζουν ουσιαστικά είναι ζίου ζίτσου».

«Τέλος πάντων, αφού είπα ότι μπορώ να το κάνω» πρόσθεσα «δε χρειάζεται να ξέρετε τίποτε άλλο». Δεν έχουν γίνει ακόμη πολλές μάχες* μπλέξαμε σε μια μικρή αψιμαχία

νωρίτερα με κάτι ληστές, απ' όπου αποκομίσαμε μια μικρή κεφαλή βέλους από όνουχα, την οποία κανείς μας δεν ήξερε τι να την κάνει. Παρ' όλα αυτά, δε θα έπρεπε να είμαι αναγκασμένη να του αποδείξω κάτι.

«Και γιατί δεν τον σαγηνεύεις, τύπου;»

Εντάξει, μάλλον τον μισώ τον Ντάνι Κιμ. «Βλέπεις να λέει πουθενά στα χαρακτηριστικά μου *δυνάμεις σαγήνης*;» ρωτώ, αυτή τη φορά όχι και τόσο ήρεμα.

Ο Ντάνι κοιτάζεται με τον Λίον που τον έφερε εδώ, και ξαφνικά θέλω να τους κοπανήσω τα κεφάλια σαν καρύδες. Δεν το κάνω, φυσικά. Γιατί, όπως φαίνεται, πρέπει να είμαι πιο ευγενική, αν θέλω να συμφωνούν οι άλλοι μαζί μου. (Να 'ναι καλά η γιαγιά μου για τη σοφή αυτή συμβουλή.)

«Είτε το πιστεύεις είτε όχι, Ντάνι» λέω χαμογελώντας δηκτικά «είμαι το ίδιο ικανή στις φανταστικές πολεμικές τέχνες όσο κι εσύ». Στην πραγματικότητα, είμαι πολύ πιο ικανή, αφού τα τελευταία τέσσερα χρόνια κάνω μουαί τσί με τον δίδυμο αδελφό μου τον Μπας. (Ο Μπας το κάνει για τις σκηνές με μάχη στο θέατρο, εγώ όμως το κάνω για τέτοιου είδους στιγμές.)

Ο Ντάνι Κιμ δεν ανταποδίδει το χαμόγελο, οπότε δεν είναι, τουλάχιστον, εντελώς ηλίθιος.

«Μπορώ να δοκιμάσω εγώ κάτι» μπαίνει στη μέση η Αντόνια, η αιώνια ειρηνοποιός της ομάδας. «Έχω ένα φίλτρο έρωτα που μπορεί να πετύχει. Γυναικεία κόλπα ή κάτι τέτοιο, σωστά;»

Δεν το πιστεύω ότι είπε «γυναικεία κόλπα». Την έχω μες στην καρδιά μου, αλλά αν είναι ποτέ δυνατόν...

«Αυτή είναι η επίσημη κίνησή σου;» τη ρωτάει ο Μερφ και πάει να πιάσει το ζάρι.

Του κοπανάω το χέρι για να τον σταματήσω, γιατί... κάπου έλεος πια. «Η Λαρίσα Χάμπροου είναι θεραπεύτρια» θυμίζω στους υπολοίπους γύρω από το τραπέζι, αφού σε κάθε εκστρατεία τουλάχιστον ένας από μας θα χρειαστεί τις θεραπευτικές δυνάμεις της Αντόνια για να μπορέσει να συνεχίσει. Ουσιαστικά είναι ο πιο σημαντικός χαρακτήρας εδώ, κάτι που, φυσικά, τα αγόρια δεν μπορούν (ή δε θέλουν) να αναγνωρίσουν. «Καλύτερα να μείνεις πίσω και να φροντίσεις τους τραυματισμένους».

«Δίκιο έχει» λέει ο Ματ Ντας, που αποδεικνύεται αναπάντεχα εξυπηρετικός, παρόλο που είναι καινούριος στην ομάδα μας. (Ο Ματ είναι μελαχρινός με κυματιστά μαλλιά και δείχνει εξοικειωμένος με τη χρήση αποσμητικού, και αν έδινα την παραμικρή σημασία στην εμφάνιση όλων εδώ πέρα, θα έλεγα πως η δική του είναι σχετικά καλή.) «Μπορούμε να αναλάβουμε εμείς οι υπόλοιποι τη μάχη».

«Ή...» πάω να πω, για να με κόψουν αμέσως.

«Μπορούμε να σταματήσουμε πια να μιλάμε και ν' αρχίσουμε να πολεμάμε;» γκρινιάζει ο Μάρκο.

«Ή» λέω ξανά δυνατά, αγνοώντας τον «θα μπορούσαμε πρώτα να δοκιμάσουμε τη διπλωματία».

Τα αγόρια βογκούν όλα μαζί. Εκτός από τον Ματ Ντας.

«Εμ, έρχονται καταπάνω μας με τσεκούρια» λέει τώρα ο Ρομπ.

«Δεν είπε τίποτα για τσεκούρια ο Μερφ» του θυμίζω, αφού ως συντονιστής ο Μέρφι είναι αυτός που αφηγείται

το παιχνίδι και μας δίνει τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε. Ή, αντίστοιχα, δε μας δίνει τις πληροφορίες που δεν ισχύουν. «Έχουν όπλα, Μερφ;»

«Δεν μπορείς να διακρίνεις από τόσο μακριά» απαντάει ο Μέρφι, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στη σελίδα της Βίβλου του Συντονιστή (αν και έχει ηλίθιο όνομα για εγχειρίδιο, δε βλέπω την ώρα να το πάρω στα χέρια μου). «Πλησιάζουν όμως όλο και περισσότερο» προσθέτει κι απλώνει μακάρια το χέρι στα ρολάκια πίτσας.

«Πλησιάζουν όλο και περισσότερο!» με πληροφορεί επιτακτικά ο Ρομπ, λες και δεν άκουσα τι είπε μόλις τώρα ο Μερφ.

«Το καταλαβαίνω, ίσως όμως είναι λάθος να... υποθέσουμε έτσι απλά ότι είναι οπλισμένοι. Δε θυμάστε τι πάθαμε πέρσι στο Γομποττα;» λέω υψώνοντας το φρύδι, καθώς νεύουν όλοι εκτός από τον Ντάνι Κιμ, που εξακολουθεί να μην έχει ιδέα. «Ούτε καν ξέρουμε αν είναι με τον υπόλοιπο στρατό αυτοί εδώ».

Ευτυχώς για μένα, με αγνοούν επιδεικτικά.

«Εγώ λέω πρώτα να ρίξουμε και μετά να ρωτήσουμε» λέει ο Δίον, φυτώντας τη φανταστική κάννη ενός φανταστικού πιστολιού, παρόλο που ο χαρακτήρας του, ο Τάριγκαν Σκάλγουιντ, χρησιμοποιεί αποκλειστικά τόξο και βέλη.

Τον κοιτάζω με αποδοκιμασία. Εκείνος μου κλείνει το μάτι.

«Πόσο μακριά είναι;» ρωτάει η Αντόνια τον Μερφ. «Υπάρχει τρόπος να πάει κανείς πιο κοντά για να δει αν είναι οπλισμένοι;»

«Δοκίμασε να δούμε» την προσκαλεί ο Μερφ ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Ναι, σίγουρα, θέλει κανείς να πέσει σ' αυτή τη νάρκη;» λέει ο Μάρκο.

Εντάξει, αρχίζει να γίνεται εξαντλητικό όλο αυτό. «Καλά, λοιπόν. Μάχη θέλετε, μάχη θα έχουμε» λέω. «Ο κύβος ερρίφθη».

«Από τον Πόλεμο των Αγκαθιών είναι αυτό;» ρωτάει –ποιος άλλος;– ο Ντάνι Κιμ. Ναι, είναι, αλλά είναι και από μια σκληρή ακριβώς προτού οδηγήσει ο Ροντρίγκο –ο βασικός πρωταγωνιστής, που ειλικρινά δε λέει και πολλά σε σχέση με τους υπόλοιπους χαρακτήρες– τον στρατό του σε μάχη που πρόκειται να χάσει.

«Ποιος έχει σειρά;» ρωτώ δυνατά.

«Εγώ» πετάγεται ο Ρομπ. «Παίρνω το σπαθί μου και το ρίχνω στην καρδιά του μεγαλύτερου πολεμιστή».

Εντάξει, κλασική κίνηση, τουλάχιστον όμως ο χαρακτήρας του Ρομπ, ο Μπέντγουιρ Κίλα, είναι πελώριος και δυνατός, εκτός από ανώφελα ριψοκίνδυνος.

Ο Μερφ κάνει έναν μορφασμό απελπισίας. «Η επίθεση πέτυχε. Ο αρχηγός της ομάδας πέφτει στο χώμα, εκείνη τη στιγμή όμως σηκώνεται το χέρι του και...»

Θεέ μου... Τ' ορκίζομαι, έτσι και κρατάει λευκή σημαία...

«...το λευκό πανί στο χέρι του κυματίζει και πέφτει κάτω» αποτελείώνει ο Μερφ και αφήνω ένα βογκητό. Μα, φυσικά. «Οι υπόλοιποι πέφτουν πάνω στον αρχηγό τους με οδύνη».

«Μπράβο, αγόρια μου» τους χειροκροτώ σαρκαστικά.

«Σκάσε, Βάι!» λέει με μισή καρδιά ο Μάρκο.

«Και τώρα τι;» ρωτάει ο Ματ Ντας.

Αν ήμουν εγώ συντονίστρια, θα χρησιμοποιούσα τα μάγια του χαρακτήρα της Αντόνια για να τον γιατρέψω και να αποτρέψω τη διαμάχη, προσφέροντας ίσως στην ορδή προμήθειες ή αποσπώντας πληροφορίες για τα χαμένα πετράδια που είναι και ο σκοπός όλης αυτής της εκστρατείας. Ξέρω ήδη όμως ότι δεν έχει νόημα να το αναφέρω – αν θέλω να αποκτήσω την εύνοια της ομάδας μέχρι το τέλος της βραδιάς, θα χρειαστεί να παίξω το παιχνίδι με τον δικό τους τρόπο.

Αφού για βία διψάνε τα αγόρια, βία θα έχουν.

«Προφανώς τώρα θα πολεμήσουμε, έτσι δεν είναι; Εγώ έχω σειρά» τους θυμίζω και στρέφομαι στον Μερφ. «Πλησιάζω τον υπολοχαγό της ορδής και προσφέρω ασφαλές πέρασμα με αντάλλαγμα την παράδοση».

Ο Μέρφι δείχνει να απογοητεύεται. «Δεν παίζει» λέει κουνώντας το κεφάλι. «Ο υπολοχαγός απαιτεί αίμα και ορμάει έτοιμος να σου μπήξει μαχαίρι στο στήθος».

Κάνουμε τον συνηθισμένο άχρηστο έλεγχο δύναμης, εγώ όμως ξέρω καλά τις ικανότητές μου. «Περιμένω μέχρι την τελευταία στιγμή, μετά στρέφω το μαχαίρι, γυρίζοντας το χέρι του, και το μπήγω στο νεφρό του».

Ο Μέρφι πάλι βρομάει απογοήτευση. «Το χτύπημα είναι καίριο. Ο υπολοχαγός πεθαίνει».

Ανακάθομαι ικανοποιημένη. Τα αγόρια δείχνουν εντυπωσιασμένα, κι αυτό μου θυμίζει ότι, ακόμα κι αν είναι η επιτομή της ανικανότητας, θέλω να πιστέψουν ότι μπορούν να τα βγάλω πέρα.

«Σκοτώνω τον αμέσως πιο δυνατό» λέει ο Μάρκο. «Με το απελατίκι μου».

«Ρίχνω ένα βέλος» προσθέτει ο Λίον.

«Σε τι;» ρωτώ, εκείνος όμως κουνάει το χέρι αδιάφορα.

«Το βέλος πέφτει στην ωμοπλάτη ενός μέλους της ορδής, δεν είναι όμως μοιραίο το χτύπημα. Το απελατίκι αστοχεί» λέει ο Μερφ.

«Χτυπάω ξανά» λέει ο Μάρκο.

«Χρησιμοποιώ το λάσο μου» λέει ο Ματ Ντας, ο χαρακτήρας του οποίου θυμίζει κατά έναν περίεργο τρόπο γουέστερν – υποψιάζομαι πως του έχει μείνει από προηγούμενη εκστρατεία.

«Το λάσο βρίσκει στόχο, όχι όμως για πολύ. Το απελατίκι χτυπάει, τώρα όμως σας έχουν περικυκλώσει».

Οι υπόλοιποι ενθουσιάζονται με την προοπτική της μάχης, αυτό που ξεχνούν όμως πάντα όλοι τους για το *ConQuest* είναι πως πρόκειται για... ιστορία. Σαν να λέμε, υπάρχουν καλοί και κακοί, και όλοι οι χαρακτήρες έχουν κάποιο κίνητρο. Γιατί να έρθει η ορδή με λευκή σημαία; Πρέπει να έχουμε κάτι που θέλουν. Υπάρχουν στην αποστολή ασχέτως με τους χαρακτήρες μας, άρα πρέπει να είναι κάτι που πήραμε μέσα στο παιχνίδι. Μήπως εκείνη την περίεργη κεφαλή βέλους;

Θεέ μου, τι ηλίθια που είμαι! Η ονομασία της αποστολής είναι κυριολεκτικά *Το Φυλαχτό της Κατάρα*.

«Βγάξω το Φυλαχτό της Κατάρα από τη θήκη μου και το σηκώνω ψηλά» ξεφουρνίζω ενώ πετάγομαι όρθια, κι όλοι γυρνούν και με κοιτάζουν απορημένοι. (Να γιατί σιχαίνομαι

να παίζω με άτομα που δε δίνουν σημασία. Γίνομαι αυτομάτως πιο ηλίθια.)

Ο Μερφ όμως σηκώνει τον αντίχειρα. «Η μάχη σταματάει» λέει «και η ορδή ζητά να μιλήσει προσωπικά με την Άστρια Στάρσκριμ».

Επιτέλους. Καιρός να τελειώνω.

Η ΒΑΪΟΛΑ ΡΕΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΚΝΕΥΡΙΣΜΕΝΗ.

Η αποστολή για το επιτραπέζιο παιχνίδι που με τόσο κόπο είχε σχεδιάσει δε γίνεται δεκτή, η καλύτερή της φίλη της προτείνει να προσπαθήσει να είναι πιο «συμπαθής» και ο καλύτερος παίκτης φούτμπολ στο σχολείο της, ο Τζακ Ορσίνο, είναι ο πιο αδιάφορος πρόεδρος μαθητικού συμβουλίου που έχει συναντήσει ποτέ – κάτι που κάνει τη δουλειά της ως αντιπρόεδρου ακόμα πιο δύσκολη. Η αγαπημένη απόδραση της Βαί από τον κόσμο είναι το διαδικτυακό παιχνίδι ρόλων *Δωδέκατος Ιππότης*. Ο κόσμος του διαδικτύου όμως δεν είναι ιδιαίτερα ευγενικός με κορίτσια σαν εκείνη – κορίτσια που είναι εξαιρετικά ικανά και δε διστάζουν να το αποδείξουν. Έτσι, η Βαί επιλέγει να κατασκευάσει τον χαρακτήρα του ιππότη Σεζάριο, για να μπορεί να παίζει ασφαλής.

Όταν όμως ένας τραυματισμός στο φούτμπολ οδηγεί τον Τζακ Ορσίνο στον κόσμο του *Δωδέκατου Ιππότη*, η Βαί ανακαλύπτει θορυβημένη πως οι διαδικτυακές τους προσωπικότητες –ο Σεζάριο και ο Δούκας Ορσίνο– είναι απρόσμενα ταιριαστές.

Κι όσο οι ατέλειωτες νύχτες εικονικής δράσης μετατρέπονται σε συζητήσεις για τη ζωή και τον έρωτα, η Βαί και ο Τζακ συνειδητοποιούν πως έχουν γίνει κάτι παραπάνω από αρματωμένοι χαρακτήρες σε ένα διαδικτυακό παιχνίδι. Μόνο που η Βαί κρύβει από τον Τζακ την αληθινή της ταυτότητα, κι ίσως ο Τζακ να νιώθει περισσότερα πράγματα για εκείνη στην πραγματική ζωή...

ISBN: 978-618-03-4003-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84003

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book